

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **B. O. i M. R.**

skazanych za przestępstwo z art. 207 § 1a k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 7 maja 2025 r.

wniosków obrońców

o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Toruniu

z dnia 29 sierpnia 2024 r., sygn. IX Ka 634/23,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 24 maja 2023 r., sygn. II K 1843/21

p o s t a n o w i ł
wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w. Przypomnieć po pierwsze należy, że prawomocne wyroki sądowe korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest

przekonanie, że zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. postanowienie SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; postanowienie SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa złożonego nadzwyczajnego środka odwoławczego mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji wskazuje na jej zasadność.

Na wstępie wskazać także należy, w związku ze złożeniem w tej sprawie wniosku o wyłączenie sędziego, iż orzekaniu przez Sąd Najwyższy w trybie w art. 532 § 1 k.p.k., tj. w przedmiocie wstrzymania wykonania określonego orzeczenia sądu objętego nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, jakim jest kasacja, nie stoi na przeszkodzie fakt złożenia przez stronę postępowania wniosku o wyłączenie sędziego od udziału w sprawie. Rozstrzygnięcie to bowiem nie wiąże się ze sposobem rozpoznania kasacji, będącej skargą zasadniczą, ale – w razie spełnienia ku temu podstaw – pozwala uniknąć nieodwracalnych skutków związanych z wykonaniem przez skazanego kary.

Wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. muszą skutkować przyjęciem, że wstrzymanie wykonania orzeczenia może nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. Jedynie taka ocena może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń.

Obrońcy skazanego zasadność wniosków o wstrzymanie orzeczenia powiązali głównie z wysokim prawdopodobieństwem uwzględnienia kasacyjnych zarzutów oraz skutkami wynikającymi z odbywaniem izolacyjnej kary. Nie przesądzając w tym miejscu w żadnej mierze końcowej oceny zasadności zarzutów w chwili obecnej brak jest podstaw do stwierdzenia, że uwzględnienie kasacji jawi się jako nieomal pewne, a wykonywanie kary może prowadzić do wyjątkowo dolegliwych lub wręcz nieodwracalnych skutków dla skazanej (por. postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2023 r., III KK 19/23, LEX nr 3516558). Dostrzec wszak

trzeba, że zarzuty wszystkich kasacji dotyczą bardzo szczegółowych kwestii procesowych związanych z szeroko rozumianym postępowaniem dowodowym. Już wstępna ich lektura nakazuje stwierdzić, iż wymagają one rozważenia na dalszym etapie merytorycznego rozpoznawania sprawy, a przez to obecnie nie mają charakteru oczywistego. Aktualnie możliwość ich uwzględnienia nie jest przy tym na tyle silna, by *a priori* implikowała konieczność skorzystania z instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia.

Wobec powyższego postanowiono jak w sentencji.

[PŁ]

[a.ł]